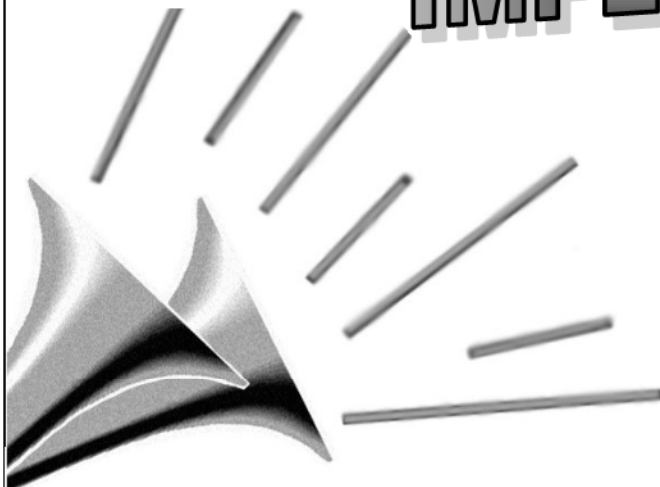

ÎMPLINIREA VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
țiți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?”... în scutece și culcat într-o iesle.”

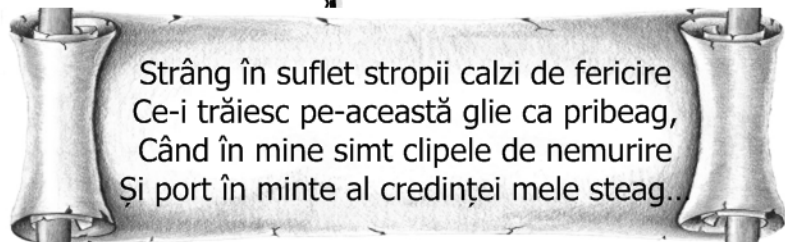
În timp ce cugetam la textele Bibliei care prezintă conjunctura în care a avut loc nașterea lui Isus Hristos, am observat că acest act deosebit a fost accentuat într-un mod cu totul special. Astfel, evanghelistul Matei redă întrebarea magilor, care după ce au văzut steaua, au mers până la palatul lui Irod să caute pe **“Împăratul de curând născut al Iudeilor;”** răspunsul, stilizat, însă îl dă evanghelistul Luca, prin mesajul îngerului adus păstorilor de pe câmpia Betleemului, într-un cadru feeric de splendori cerești. Această dilemă nu este accidentală, ci are un scop de mare însemnătate. Dumnezeu vrea să ne ajute să pricepem că, conjunctura nașterii Fiului Său a avut loc în împrejurări pe care doar El le-a putut crea, doar El le cunoaște și le poate explica. În plus, faptul acesta are scopul de-a răspunde la întrebări pe care unii necredincioși și le pun lor înșiși și uneori le adresează celor credincioși: “Este Isus Hristos un Împărat? Împărăția lui Isus Hristos este împărăția lui Israel, sau este Împărăția lui Dumnezeu? Dacă Isus este Împărat de ce Dumnezeu nu s-a preocupat ca Fiul Său să se nască în condiții potrivite de un Împărat?” ș.a.m.d.

Așa cum Dumnezeu s-a îngrijit să ne prezinte trimiterea Fiului Său printre noi și pentru noi, tot așa El a avut grijă să pregătească răspunsuri în Biblie și la întrebări ce privesc acest act deosebit: **“Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” a răspuns Isus... Atunci un Împărat tot ești!” I-a zis Pilat. “Da” a răspuns Isus. “Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”** (Ioan 18:36-37) În acest verset găsim răspunsul la oricare din întrebările de mai sus pe care cei îndoielnici le pun. Aici Isus Hristos a confirmat calitatea Lui de Împărat, că Împărăția Lui este Împărăția Cerească, și că Dumnezeu L-a trimis în lume așa cum El a considerat oportun, necesar și util. Guvernatorul Pilat, reprezentantul celei mai înalte autorități politice a vremii a crezut în titlul de Împărat a lui Isus Hristos, însă majoritatea Israelitilor, inclusiv cei mai mari ai lor, nu au crezut. Aceeași Persoană cu aceleași fapte, și totuși o credință diferită despre El! Această diferență există și azi, de aceea este bine, necesar și folositor să știm cât mai mult ce spune Biblia despre această situație.

1 - Împărăția lui Israel ca formă statală, a apărut la cererea expresă a poporului, care dorea să fie asemenea popoarelor păgâne. Aflăm din Biblie că poporul evreu, după ce a fost scos din robia egipteană și s-a așezat în Canaan, a trăit peste 300 de ani într-o dependență totală de Dumnezeu. Organizarea teritorială, conduita socială, religioasă și juridică stabilite de Dumnezeu și date prin Moise, au stat la baza primului stat Israelit. Citind atent aceste porunci, legi și orânduiri, găsim o poruncă a cărei prezență printre celelalte ne uimește. Ea pare să fie inutilă la acest sistem de coduri care, dacă era respectat, asigura noii națiuni o stare spirituală și materială bună, corectă și binecuvântată de Dumnezeu: **“După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, și o vei stăpâni, după ce-ți vei așeza locuința, și vei zice: “Vreau să pun peste mine un împărat, ca toate neamurile care mă înconjoară”, să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, și anume să iei un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău...”** (Deuteronom 17:14-20) Istoria Israelitilor spune că atunci când ei au ascultat și au împlinit ce le cerea Dumnezeu le-a mers de minune, dar când nu au ascultat și nu au practicat acele coduri au pățit mult. Ei au putut vedea și diferența uriașă existentă între ei și împărățiile omenești păgâne de care erau înconjurați, diferență redată ca urmare a trăirii în păcate, închinării la idoli, neascultării și necălăuzirii de Dumnezeu. Poporul Israel a văzut ce înseamnă să fii ales, protejat, ocrotit și binecuvântat de Dumnezeu dacă-L ascuți, și totuși după 3 secole i-a cerut marelui prooroc Samuel să activeze porunca amintită: **“Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: “Dă-ne un împărat ca să ne judece.” Și Samuel s-a rugat Domnului. Domnul i-a zis lui Samuel: “Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna... M-au părăsit și au slujit altor dumnezei. Ascultă-le glasul deci; dar înștiințează-i, și**

(continuare pe pagina 18)

Stropi de Fericire și Sănătate (Extras)

Strâng în suflet stropii calzi de fericire
Ce-i trăiesc pe-această glie ca pribeag,
Când în mine simt clipele de nemurare
Și port în minte al credinței mele steag.

Am strâns de-o viață întreagă stropii de fericire și bucurie în sufletul meu, ca să-i am cu mine pentru veșnicie cu Dumnezeu... De când m-am imbarcat în corabia timpului și călătoresc pe o mare capricioasă, care a fost adesea agitată-n furtună, când fulgerele - pe cerul vieții mele - loveau cu putere catargele ei, sau le mângâia briza de vânt și-o sărutau razele jucăușe de lumină divină ce răzbăteau prin norii-nghițiți de căldura de soare, am cules roua de binecuvântare și mi-am lecuit răni ce s-au ivit, când vântul rece al soartei îmi lovea sufletul prea tare, dar cu răbdare și cu credință am ajuns la clipa prezentă de beatitudine și biruință!...

Destinul meu, de pe corabia timpului împrumutat, mi-a unit bucuria cu fericirea primită-n misterul divin binecuvântat ce mi-a pus în minte seminte de fericire, ca să le seamăn în cuvinte de aur, de argint și de fier... Gândurile sunt semințele!...

Semințele de fericire le-am pus cu grijă în "cămăruțele" minții mele, ca să mi se hrănească sufletul cu ele, când Duhul lui Dumnezeu cerne făina gândurilor, ca să-mi pregătească pâinea cea mai bună-n cuptorul creierului, ca toate celulele să fie fortificate-n țesătura cortului de lut, ca să lucreze după cum au fost create, după comanda divină din computerul ce-l port, de când am sosit pe pământ, pe umerii mei... Și fiecare celulă din corpul meu trebuie să fie hrănită după meniul ce ni l-a dat Dumnezeu, în instrucțiunile Sale ce ni le-a lăsat scrise, în cartea sfântă Biblia, ca să revizuiți hrana ce o punem în această "cămăruță", ca să trăim sănătoși pe pământ.

Microcosmosul celular din corpul uman este o lume uluitoare!

De fapt, am fost creați de Dumnezeu din "cărămizi" celulare, care sunt "unități morfologice

și genetice" în număr incalculabil. Celula (latinescul cellula) "este elementul constitutiv fundamental al organismelor vii, alcătuit din membrană, citoplasmă și nucleu, reprezentând cea mai simplă unitate anatomică" (DEX). Celula este cel mai simplu sistem viu, din care derivă un organism. De sănătatea celulelor depinde starea organelor din corpul nostru uman și asemănarea cu "chipul lui Dumnezeu", după prototipul capodoperei edenice: frumos, sănătos și fericit...

Ce extraordinar!... Și eu nu aveam habar de lumea microcosmică ce o port în mine: sisteme vii, cămăruțele divine nenumărate, numite-n românește "celule". Aceste "cămăruțe" au viață distinctă, dar prin asocierea lor între ele, pot eu să viețuiesc, să gândesc, să am sănătate, să mă bucur, să râd, să plâng, să fiu optimist sau pesimist, să cred, să sper, să fiu fericit, să trăiesc ca om pe pământ, ca și tine, oricine ai fi: creat să fii fericit, ca și mine...

Să nu uităm: corpul nostru cuprinde aproximativ 125 de trilioane de celule, constituite din alimentele pe care le consumăm, iar sănătatea și fericirea noastră depinde enorm de mult și de hrana ce o folosim zilnic, din care cauză ar trebui, înainte de a ne hrăni corpul, să învățăm tot ce putem de la alții, dar să gândim și noi înșine, alegând să mâncăm ce este sănătos pentru celulele din corpul nostru, care are nevoie de hrană, ca să rămână pe nava timpului în starea de capodoperă a lui Dumnezeu, în care trăiește sufletul meu și al tău, antrenându-se - aici pe pământ - pentru momentul zborului, în clipa oprită din timpul nostru efemer: **"fiecare la rândul cetei lui"...**

Antrenamentul acesta de o viață, în școală terestră, nu-l putem face fără alimentele cerute de fiecare organ al corpului nostru. Fără o hrană sănătoasă și fără curățirea permanentă de materialul toxic, celulele slabe se vor înmulți, luând locul celor mai puternice, cu care venim pe lume. Rezultatul slăbirii și dereglării unor celule vor fi bolile de tot felul, cu cortegiul lor de dureri, frustrări și nefericiri: slăbirea vederii, reumatismul, boli neurolo-

gice, pierderea auzului, senilitate, chelie, dinți deteriorați, diabet, ciroză, cancer, o sumedenie de tot felul de alte boli și probleme fizice... Ca un rezultat al nehrănirii corecte ale celulelor și a slăbirii și dereglării lor – din nefericire! – poate fi încetarea funcționării organelor vitale, adică moartea înainte de vreme...

Dacă la aceste consecințe ale slăbirii și autodistrugerii celulelor și apariția bolilor nenumărate în corp, se adaugă și nefericirea necredinței în Dumnezeu; (credința în Dumnezeu fiind unica speranță a omului de refacere fizică și spirituală), avem tabloul tragic al omului nemântuit, deznădăjduit, aflat pe drumul pierzării fizice, psihice și spirituale. Ce pierdere colosală să nu ai grijă de viața ta reală: biologică și spirituală!

Biblia, lăsată pentru noi de Dumnezeu, ne vorbește de starea aceasta nefericită și tristă a milioanelor de oameni ce se autopedepsesc prin ignorarea Adevărului...

“Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință...” (Osea 4:6) poate fi mottoul pus de Dumnezeu pentru lipsa de cunoaștere și aplicare a legilor Sale în viața a omului din toate timpurile; și mai cu seamă în vremurile noastre apocaliptice, când bolile cele mai grele: de inimă, de ficat, de pancreas, de rinichi, de plămâni, de stomac, de creier etc. au invadat viața miilor și milioanele de prunci, copii, tineri și bătrâni, bărbați și femei... Și, când te gândești că totul a pornit - și nu se mai oprește – de la **“lipsa de cunoștință”**.. “Săracele” noastre celule - trilioane din ele, închiriate nouă de Dumnezeu... - au fost bombardate și otrăvite cu mâncărurile grase și sărate, cu băuturile îndulcite până la suprasaturație, cu prăjelile și prăjiturile care ne-au dereglat gusturile stabilite de Creatorul nostru, cu băuturile alcoolice de toate felurile, născocite și sofisticate, care atacă nu doar celulele și organele din corp, dar distrug și mințile omului, strâmbă sentimentele făcându-le reci și nesimțitoare, nemiloase și rele, fără milă creștinească, gata de gâlceavă, nerăbdătoare, nepoliticoase, înrăite de celulele distruse în creiere, ficat, inimă, plămâni... Și prea mulți oameni s-au aciuat pe corabia celor ce pier din **“lipsa de cunoștință”**...

Cel ce ne-a creat ca specie umană ne-a vrut să fim veșnic să-

nătoși și bucuroși, fără vreo boală sau sentimente de îndoială, ci credincioși și cunoscători ai stării de bine, pentru eternitate...

În lumea noastră contemporană, oamenii sunt prinși în țesătura de păianjen a egoismului, a orgoliului și a formalismului, neglijând total altruismul și cunoașterea aprofundată. “Eul” este ridicat la rangul de zeitate a timpurilor noastre, transformând realitatea obiectivă într-o mare de cristal, în care bietul om se vede un zeu, nu un biet pigmeu în căutarea fericirii și sănătății, dar din contemplarea de sine nu se mai trezește decât, poate când este prea târziu...

De aceea, și scriu, ca cei ce citesc să nu piară din lipsă de cunoștință, ci să se trezească la realitatea posibilității de a strânge picăturile de fericire și sănătate, cât vor mai fi pe nava timpului pe care mai suntem îmbarcați....

Lipsa de cunoștință privind capodopera lui Dumnezeu și grija ce trebuie să i-o purtăm mă face să mă opresc din iureșul cuvintelor ce s-ar vrea mai potrivite cu nuanțe mai delicate, și să citez întrebarea și exclamarea de atenționare că purtăm o răspundere și pentru chiar trupurile noastre ce ne-au fost închiriate, ca să navigăm pe vasul timpului spre netimpul veșniciei: **“Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți și voi.”** (1Corinteni 16:17). Doamne, ce răspundere avem pentru trupurile noastre, ca să le îngrijim și să le hrănim cu grija cea mai mare, cu voință și răbdare!...

Pentru a strânge în templul tăcerii sufletului nostru picături de fericire și sănătate, cu bucuriile lor toate, este bine să nu uităm: să practicăm ce învățăm.

Este nevoie de reîntoarcerea la Dumnezeu, cu credință și pocăință și la alimentația naturală lăsată de Dumnezeu, ca hrană completă pentru trupul meu și al tău!

Scriu aceasta cu speranța că te va ajuta și pe tine, cititorule, ca să ai grijă ce mănânci, pentru a nu-ți răni vasul, în care porți comoara ce ți-a dat-o Dumnezeu: sufletul tău. Și să fii fericit!

*Prof. Dumitru Buhai
Chicago, Illinois*

Scop și Direcție

Nu e greu să vizualizezi o situație disperată, cu o plută de salvare în mijlocul oceanului. Chiar dacă ar fi una modernă, auto-gonflabilă, nu este decât o prevenire temporară a unui sfârșit fatal, dacă nu apare vreun vas sau corabie care să-i salveze pe cei din plută. Loviți de val după val, fără țintă și fără vreo modalitate de a se îndrepta spre un țărm, cei din plută vor fi pierduți fără intervenția cuiva. Cam așa suntem noi oamenii. Născuți în păcat, robi propriilor noastre poftă și dorințe, ne îndreptăm, fără scop, spre un sfârșit nefast. Dar oare vom trece prin aceste sărbători fără să ne aducem aminte de motivele lor, și fără să înțelegem singura modalitate care poate da un scop și o direcție, nu doar vieții noastre, ci și veșniciei noastre?

Este ușor să spui că ai un scop. Dar e mai dificil să poți spune care îți este scopul în viață. Pentru mulți este chiar imposibil să definească care este scopul principal al vieții lor, și în ce direcție se îndreaptă. E simplu să-ți definești un scop pentru activități zilnice: mergi la magazin să faci cumpărături. Este tot atât de simplu să-ți definești un scop pe termen lung în viață: să ajungi cel mai bun în vreun domeniu, ori că ar fi profesional, artistic, sportiv sau de alt fel. E mai greu de realizat, dar simplu de stabilit ca scop. Dar ți-ai stabilit un scop în ce privește termenul cel mai lung, și anume veșnicia?

Evenimentele din cadrul nașterii Domnului Isus ne învață multe lucruri în această privință. Trebuie să pornim de la exemplul pe care ni-l dă chiar Dumnezeu, și putem să trecem și prin exemplele pe care le vedem la personajele principale ale acestei istorisiri. Scopul fundamental al venirii Domnului Isus pe acest pământ a fost planul lui Dumnezeu pentru salvarea omului: **“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** (Ioan 3:16) Acest plan a fost pus în mișcare încă dinaintea de întemeierea lumii, și a fost profețit încă din grădina Eden, când, în urma păcatului comis de om, Dumnezeu spune șarpelui: **“Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”** (Genesa 3:15) Putem observa aici cele două elemente care sunt absolut obligatorii pentru ca mântuirea să devină soluția vieții veșnice pentru om: făurirea unei soluții, și implementarea ei. Și amândouă au fost necesare pentru ca scopul principal al lui Dumnezeu să fie realizat, și anume mântuirea omului.

Te-ai gândit vreodată de ce Dumnezeu pur și simplu nu l-a distrus pe Satan după primul păcat al omului? Pare o soluție simplă la prima vedere. Te debarasezi de problema principală, și totul devine din nou perfect. Există însă două probleme. Prima este că Satan este o persoană care va trăi veșnic. Va ajunge în iad, și acolo își va petrece veșnicia - dar va trăi veșnic. Nu știm cum au fost creați îngerii, și prin urmare nici demonii, dar din câte știm, nici unii din ei nu pot să moară. Vor fi în locuri diferite pe veșnicie, dar nici unii nu vor muri. Este probabil legat de felul în care au fost creați de Dumnezeu. Dar în al doilea rând, și cu mult mai important pentru noi oamenii, singurul fel în care omul ar putea dobândi mântuirea este prin a-l învinge pe Satan. Și nici un om de la Adam încoace (în afară de Domnul Isus) nu a avut și nu va avea capacitatea ca prin propriile puteri să-l învingă pe Satan, pentru că el este meșterul păcatului: **“Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.”** (1Ioan 3:8) Satan a trebuit să rămână în existență pentru ca fiecare om care se naște pe acest pământ să aibă ocazia să-l învingă prin mântuirea pe care o oferă Dumnezeu. Odată ce primul păcat a fost săvârșit, nu a existat nici o altă posibilitate pentru om de a dobândi mântuirea, decât prin Domnul Isus Hristos. Pentru noi, cei care am trăit în ultimele două milenii, prin pocăință și credința în jertfa Domnului Isus care a fost deja adusă, iar pentru cei din vechime, începând cu Adam și Eva, prin credința tot în El, ca Mesia, care avea să vină.

Să ne uităm acum și la câteva din personajele principale ale istoriei nașterii. Trebuie în primul rând să înțelegem tradiția și regulile vremii în ce privește căsătoria. Ni se spune că Iosif și Maria erau logodiți: **“Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt”** (Matei 1:18) Logodna evreiască era foarte diferită de logodna pe care o avem noi azi. Ea era un contract oficial între tații celor doi miri, care nu se putea rupe. A rupe o logodnă însemna a avea un divorț. Timpul de logodnă, care ținea de obicei în jur de un an, însă era variabil, era un timp în care cei doi miri se pregăteau să locuiască împreună, nu mai aveau relații

romantice cu alte persoane, iar această perioadă culmina cu festivitățile nunții. Dar odată logodiți, cei doi erau considerați căsătoriți. De aceea, în următoarele versete Iosif ne este prezentat ca “bărbatul” Mariei, iar Maria este prezentată ca “nevastă-sa”: **“Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit ...”, “Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa”** (Matei 1:19,24) Din câte vedem, amândoi trăiau o viață de credincioșie. Scopul vieții lor era de a-L onora pe Dumnezeu prin felul lor de viață, și prin împlinirea legii. Nu știm ce fel de viață duceau, dar cu siguranță era monotonă față de cum avea să devină. Aici, în exemplul lor, apare prima întrebare importantă în ce ne privește pe noi: dacă scopul vieții noastre este să Îl slujim pe Dumnezeu, și aceasta a decurs până la un moment dat după cum ne-am așteptat, ce se întâmplă atunci când Dumnezeu decide să schimbe radical direcția vieții noastre? Chiar dacă ai fi fost neprihănit până atunci, neprihănirea trebuie să continue și în viitor, pentru că altfel viața nu ți-ar mai fi neprihănită. Când Dumnezeu te cheamă la un anume lucru, oricât de dificil sau periculos ar fi, trebuie să asculți și să îplinești ceea ce îți cere. În cazul celor doi, vedem cum amândoi se supun cerințelor lui Dumnezeu, fără șovăială. Poate ne-am aștepta să-i fie ușor lui Iosif să facă acest lucru; din textul citat mai sus, ni se spune cu claritate că era un om neprihănit. Găsim acest calificativ în rândul mai multor caractere principale din istoria nașterii. Ni se spune aceasta despre Zaharia și Elisabeta: **“Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului.”** (Luca 1:6) Ni se spune la fel și despre Simeon: **“Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el.”** (Luca 2:25) Nu găsim însă acest calificativ specificat despre Maria. Aceasta înseamnă că motivul principal pentru care Dumnezeu a ales-o pe Maria era pentru că știa care avea să fie răspunsul ei. El știa că Maria avea să se supună în totalitate voii lui Dumnezeu, în ciuda dificultăților care aveau să vină.

Fac aici o paranteză în ce privește voia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de voia vreunui om ca să-și îplinească planul. Toate planurile lui Dumnezeu se vor împlini indiferent de voința omului. Diferența constă în faptul că, dacă omul face voia lui Dumnezeu, rezultatul va fi binecuvântarea lui Dumnezeu peste el. Dar dacă se împotrivesc voii lui Dumnezeu, Dumnezeu tot își va împlini scopul, dar omul se va alege cu pedeapsa neascultării. Sunt multe exemple în sensul acesta: povestea lui Balaam, care și-ar fi pierdut viața din cauza neascultării; sau exemplul lui Nebucadnețar, care a fost binecuvântat de Dumnezeu atâta timp cât a stat în voia Lui, dar care a ajuns ca un animal când mândria l-a îndepărtat de Dumnezeu; sau exemplul lui Faraon care și-a găsit pieirea pe fundul Mării Roșii pentru că a crezut că e mai puternic decât Dumnezeu. În fiecare caz, Dumnezeu și-a dus la îndeplinire planul Său și și-a arătat puterea. Dar soarta celor împotriviți a fost nefastă. În schimb, pentru Maria, Iosif, Elisabeta și Zaharia rezultatul a fost binecuvântări peste binecuvântări, pentru că au ascultat de Dumnezeu.

Când Dumnezeu dă un scop vieții omului, El furnizează puterea și lucrurile necesare pentru a atinge acest scop. Unul din aspectele cele mai interesante pe care le putem observa este faptul că Maria a fost umplută de Duhul Sfânt ca urmare a supunerii ei, un lucru extrem de rar în cadrul Vechiului Testament și până la formarea bisericii Nou Testamentale. Vedem aceasta la profeți, câțiva împărați și câțiva judecători. Dar în ce o privește pe Maria, vedem efectele prezenței Duhului Sfânt chiar și în interacțiunile ei cu alte persoane. Când Maria o vizitează pe Elisabeta, simplu salutarea Mariei face ca Elisabeta să fie umplută și ea de Duhul Sfânt: **“A intrat în casa lui Zaharia și a urât de bine Elisabetei. Cum a auzit Elisabeta urarea Mariei, i-a săltat pruncul în pântece, și Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt.”** (Luca 1:40-41) Evident, parte din motivul pentru aceasta a fost pentru că Elisabeta era însărcinată cu cel care avea să aibă un rol extrem de important în lucrarea Domnului Isus, dar și pentru că Elisabeta s-a lăsat și ea îndrumată de Dumnezeu în scopul pe care El îl avea pentru ea. Efectul prezenței Duhului Sfânt a fost atât de puternic încât Maria nici măcar nu a trebuit să îi spună Elisabetei de vestea că era și ea însărcinată. Duhul Sfânt o înștiințează direct de două lucruri: în primul rând că Maria era însărcinată, și în al doilea rând că era însărcinată cu Cel care avea să devină Mesia, Mântuitorul lumii. Credința ei a fost atât de puternică că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, a putut să îi vorbească direct. Care e scopul vieții tale? Se întinde poate până mâine, când mergi la magazin? Sau poate până la sfârșitul carierei tale? Unde se află Dumnezeu în calculul viitorului tău? Dacă El nu este o prioritate pentru tine, te îndemn să te apropii de El, și să cauți voia Lui. Fiecare din noi trebuie să pornim de la o atitudine de pocăință, și să Îl lășăm pe Dumnezeu să definească viața noastră și viitorul nostru. Doar așa vom putea ajunge să petrecem o veșnicie împreună cu El.

Importanța Nașterii Lui Isus Din Fecioară

“Maria a zis îngerului: “Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” (Luca 1:34).

Nașterea Domnului Isus este văzută ca împlinirea profețiilor din Vechiul Testament, care promiteau pe Mesia care va veni să salveze omenirea de păcat și să stabilească un nou legământ între Dumnezeu și oameni. În credința creștină, Isus este considerat Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană a Sfintei Treimi, iar nașterea Lui reprezintă prezența întrupată a lui Dumnezeu printre oameni.

Impactul spiritual al nașterii lui Isus se extinde la conceptul de mântuire. Creștinii cred că, prin Isus, Dumnezeu a oferit Calea pentru ca omenirea să se împace cu El, oferind iertare și viață veșnică celor care Îl acceptă pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor.

Istoria nașterii lui Hristos este fascinantă, de un interes enorm și, de fapt, de mare importanță datorită profețiilor împlinite, datorită declarațiilor făcute Mariei, lui Iosif, lui Zaharia și Elisabetei. Toate aceste evenimente sunt fascinante prin ceea ce dezvăluie despre Mesia, misiunea Lui, cine a fost El și de unde a venit.

Scriptura dedică relativ puțin spațiu nașterii din fecioară, așa că unii s-ar putea întreba dacă poate fi cu adevărat atât de importantă. Da! Nașterea din fecioară este un adevăr fundamental în tot ceea ce spune Biblia despre Isus.

Esențialul semnificației nașterii lui Isus este faptul că a fost o naștere din fecioară. În Matei 1:18-20, citim că Maria a fost găsită însărcinată prin Duhul Sfânt, înainte ca ea și Iosif să locuiască împreună. Acest eveniment reprezintă un act supranatural care afirmă originea divină a lui Isus și Îl diferențiază de orice altă persoană născută în istoria omenirii. Specific și unic, această naștere a Mântuitorului din fecioară este unul din cele mai importante evenimente din istoria creștinismului.

A respinge nașterea din fecioară înseamnă a respinge divinitatea lui Hristos, infailibilitatea și autoritatea Scripturilor și o mulțime de alte doctrine conexe care sunt esența credinței noastre creștine.

Dacă negăm că Isus este Dumnezeu, am negat însăși esența creștinismului. Tot ce ne învață Biblia despre Hristos depinde de adevărul pe care îl sărbătorim de Crăciun - că Isus este Dumnezeu în trup uman. Nașterea din fecioară este la fel de crucială ca învierea în confirmarea divinității Sale. Și oricine respinge divinitatea lui Hristos, Îl respinge complet pe Hristos. Așadar, nașterea din fecioară a lui Hristos este extrem de importantă pentru înțelegerea noastră despre cine este El. Dar se cere multă atenție în a nu schimba prioritățile.

Este important să păzim ceea ce este prețios, și nașterea din fecioară a lui Hristos este un adevăr prețios. Trebuie să păzim acest adevăr și să nu-i permitem lui Satan să ni-l fure.

Poate cea mai puternică referință din Scriptură la nașterea lui Hristos din fecioară este profeția mesianică din Isaia 7:14, unde profetul prezice că **“fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”**. Cercetătorii evrei spun că cuvântul “fecioară” este un termen precis, clinic, care înseamnă întotdeauna o tânără femeie pură, castă și necăsătorită. Cuvântul se referă la o absență totală a intimității fizice cu bărbat.

Narațiunea nașterii Sale subliniază concepția unică a Mariei. Surprinderea Mariei la anunțul îngerului vine deoarece, așa cum afirmă ea, era fecioară (Luca 1:34). Îngerul o asigură apoi **“căci nici un cuvânt venit de la Dumnezeu nu este lipsit de putere”** (versetul 37), deci nimic nu este imposibil la Dumnezeu.

De ce a fost necesară nașterea din fecioară? Există mai multe motive pentru care nașterea din fecioară a fost necesară:

1. Nașterea din fecioară adevărește divinitatea lui Hristos.

Dacă Isus ar fi fost născut dintr-un tată uman, Isus ar fi moștenit blestemul păcatului lui Adam. Romani 5:12 spune: **“De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și**

prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” Nașterea din fecioară sprijinește adevărul dumnezeirii lui Hristos. Nu ar fi putut fi Dumnezeu dacă s-ar fi născut din Iosif.

Nașterea din fecioară a fost un semn sigur că acest copil era de la Dumnezeu. Dacă Isus a fost Dumnezeu devenit om (și noi credem că a fost), atunci te-ai fi așteptat ca El să se nască într-un mod extraordinar. Și din momentul concepției Sale, a fost evident că El nu era un copil obișnuit, ci a fost un copil extraordinar.

2. Prin nașterea din fecioară, Hristos a dobândit umanitatea Lui, devenind ca fiecare din noi. Dacă Isus nu ar fi trecut prin procesul nașterii, atunci nu ar fi putut fi un mare preot care să ne înțeleagă, așa cum scrie în Evrei 4:15: **“Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.”**

Faptul că Isus s-a născut la fel ca tine și ca mine, și a trăit același tip de existență pe care o avem noi, dar fără păcat, înseamnă că El înțelege tot prin ceea ce trecem.

Aveam nevoie de cineva care a fost fără păcat (pentru ca El să poată lua păcatul nostru asupra Sa). Dacă Isus nu era fără păcat, nu putea muri în locul nostru fiindcă ar fi trebuit să plătească pentru propriul Său păcat. Dacă nu era Dumnezeu în formă umană, atunci nu putea fi decât substitutul unei singure vieți de valoare egală.

3. Nașterea din fecioară împlinește mai multe profetii

- Cea mai veche profeție este la început, în Cartea Genesei, capitolul 3:15. Dumnezeu i-a spus șarpelei: **“Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.”** Cercetătorii consideră că aceasta este prima profeție despre Hristos găsită în Scriptură. Cum se referă aceasta la Maria? Cel care va zdrobi pe Satana este numit “sămânța femeii”, și nu “sămânța bărbatului”, așa cum ar fi exprimarea obișnuită. Această promisiune a fost împlinită prin fecioara Maria.

- Cu șapte sute de ani mai înainte de naștere, Dumnezeu a spus prin profetul Isaia că Mesia va fi născut dintr-o fecioară: **“De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: “Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”** (Isaia 7:14)

Nașterea lui Isus din fecioară îndeplinește aceste profetii.

Am văzut că această doctrină este posibilă, este adevărată și importantă, că este o învățătură a Scripturii; dar de ce este și necesară? A hotărât Dumnezeu ca această naștere miraculoasă și unică să aibă loc fără niciun motiv? A fost doar pentru a arăta că Isus era o persoană specială? Miracolele lui Dumnezeu nu sunt niciodată doar pentru spectacol. Nașterea lui Hristos a fost mai mult decât un simplu mijloc de a ne impresiona.

Principiul lui Dumnezeu pe care-l arată Sfânta Scriptură este acesta: El S-a folosit de oameni cu calități frumoase, dar limitate, ca astfel Atotputernicia Lui să fie dovedită prin ei. Acest principiu a fost aplicat și în cazul Mariei, viitoarea mamă a Fiului lui Dumnezeu. Nicăieri nu găsim în Biblie că Dumnezeu a făcut excepție de la regula Lui. Maria a avut într-adevăr calități frumoase, dar nu acestea au avut principalul rol să o califice pe ea pentru această slujbă, ci prin Harul lui Dumnezeu: “a căpătat (îndurare) trecere” (“a căpătat trecere” este expresia Harului lui Dumnezeu). Răspunsul Mariei la uluitorul anunț al lui Gabriel: **“Maria a zis: “Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită”.** (Luca 1:46-49)

Maria a ales să asculte de Dumnezeu atunci când a chemat-o pentru o lucrare grandioasă, aceea de a aduce în lume pe Fiul lui Dumnezeu, pe Mesia. Ea a fost gata să accepte și a adus lucrarea până la capăt cu dăruire.

Dar tu, ești gata să-L glorifici pe Dumnezeu prin ascultare deplină de glasul Lui? Sau ai o sumedenie de motive, de scuze, pentru a nu-L asculta?

Maria s-a sacrificat pe sine (în primul rând reputația ei), ca să poată face lucrarea. Slujba în serviciul Domnului cere sacrificiu. A fi în serviciul Domnului cere un preț. Ești gata să-l plătești?

Ești tu disponibil în orice vreme și cu voința fermă de a împlini chemarea lui Dumnezeu?

Nașterea din Fecioară ridică o întrebare de credință: Credem noi că Dumnezeu controlează istoria? Poate El interveni în evenimentele civilizației? Galateni 4 spune că, la un moment prestabilit, Hristos s-a născut; aceasta presupune un Dumnezeu suveran, care controlează istoria. Dacă credem acest lucru, vom crede și în nașterea din fecioară, și că Cel născut din fecioară este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat! Și Îl vom sluji cu devotație până la sfârșit.

Dumnezeu să te ajute la aceasta. Amin

Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago

Te-ai întrebat ?

Te-ai întrebat vreodată dacă există Dumnezeu? Te-ai întrebat ce este viața și care este scopul tău? Ești o colecție de celule mânat de factorii din jur fără de țel și fără o țintă? Toți credem în ceva, fie că credem că nu există un Creator, fie că credem că există, că ne-a creat și apoi ne-a lăsat în voia noastră să facem ce vrem, sau Îi pasă de noi, se îngrijește de noi, ne călăuzește în fiecare zi din viață, ne dă un scop, o destinație și o veșnicie împreună cu El.

“Nebunul zice în inima lui: “Nu este Dumnezeu!” Așa începe Psalmul 14 și mulți oameni sunt cu-

prinși de acest spirit al necredinței. Un alt cuvânt din Matei capitolul 7 versetele 13 și 14 spune: **“Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.”** Întrebarea este de ce nu crezi? Nu crezi pentru că ai dovada că nu există? Cum poți să ai dovada că ceva nu există - aceasta este o imposibilitate. În contextul unui Dumnezeu care există în afara sferei noastre de observație, cu ce măsură măsurăm ceva ce nu putem defini? Dumnezeu nu este constrâns de lungime, lățime, adâncime sau înălțime, nici de spațiu sau timp, sau orice alte dimensiuni pe care oamenii de știință le teoretizează. Apoi sunt cei care zic că nu există Dumnezeu, căci dacă ar fi un Dumnezeu, nu ar fi necaz, durere, boli sau rău în lume. Dumnezeu într-adevăr nu a intenționat nici una din aceste aspecte negative să afecteze omenirea, dar acestea sunt rezultatul căderii în păcat, rezultatul neascultării omului de Dumnezeu. Poate zici că nu există Dumnezeu pentru că nu ți S-a descoperit. L-ai căutat cu toată inima ta? Ai citit Biblia? Te-ai rugat să ți se descopere? Promisiunea lui Dumnezeu din Ieremia capitolul 29 versetul 13 zice: **“Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”**. Nu numai că Dumnezeu s-a descoperit de-a lungul veacurilor, dar la sfârșit S-a descoperit prin Fiul, adică prin Domnul Isus cum zice în Evrei 1:1-2: **“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.”**

Ne apropiem și în acest an cu pași repezi de Crăciun, când celebrăm din nou întruparea Domnului nostru Isus Hristos. După cum scrie în evanghelia după Matei, capitolul 1, versetele 18-23: **“Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: “Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: “Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel”, care, tălmăcit, înseamnă: “Dumnezeu este cu noi”**. Deci prietene, nu poți să spui că Dumnezeu nu s-a descoperit. El ne-a iubit atât de mult încât a trimis pe însuși Fiul Său, singurul Său Fiu să se nască în lumea aceasta ca să ne împace cu Sine. În Ioan 3:16 găsim scris: **“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** Pedeapsa păcatului este moartea, nu moartea trupului de care fiecare avem parte, ci moartea a doua, despărțirea pe vecie de Dumnezeu. Aceasta este promisiunea lui Dumnezeu pentru toți cei care resping darul Lui, iertarea de păcate prin jertfa Domnului Isus.

Mulți Îl resping în loc să-L accepte în inimă ca Domn și Mântuitor. Crede în El și vei fi salvat: **“Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului**

Secretul Mulțumiri

“Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile în numele Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 5:20)

Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vadăască faptele.” (Ioan 3:18-20) Este trist că acesta este motivul principal pentru care oamenii nu-l caută pe Dumnezeu și resping jertfa Domnului Isus. “Fac ce vreau, nu-mi pasă,” spun ei; “unde merge toată lumea merg și eu”. Doar pentru că “toată lumea” face așa, nu te lua după lume, nu fii un naiv. Ascultă glasul lui Dumnezeu care zice: **“Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”** (Matei 11:28) Deci, întrebarea este ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? În Romani capitolul 10 verseturile 9 și 10 găsim scris: **“Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”**

Prietene dragă, nu zăbovi. Domnul Isus a venit acum două mii de ani și S-a jertfit pentru păcatele noastre ca să fim răscumpărați. El va veni a doua oară după cum e scris în Ioan 14:1-3. **“Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”** După cum prima venire a Domnului nostru Isus a fost profețită și s-a împlinit, așa va fi și a doua venire: **“Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.”** (Matei 24:27)

În Apocalipsa 22:12 este scris: **“Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”** Crede și vei fi salvat. Dumnezeu să te ajute la aceasta. Amin.

m. S.

În luna Noiembrie am sărbătorit “Thanksgiving”, adică sărbătoarea mulțumirii în Statele Unite, țara unde a spune “mulțumesc” (“thanks”) e un obicei a majorității oamenilor; poate fiindcă au fost învățați ca mici copii de către părinții lor.

Dar eu, oare sunt o persoană mulțumită și mulțumitoare? Mulțumesc de obicei sau mai mult mă lamentez?

Iată ce scrie apostolul Pavel despre vremurile din urmă în 2Timotei 3:1-2: **“Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie...”**

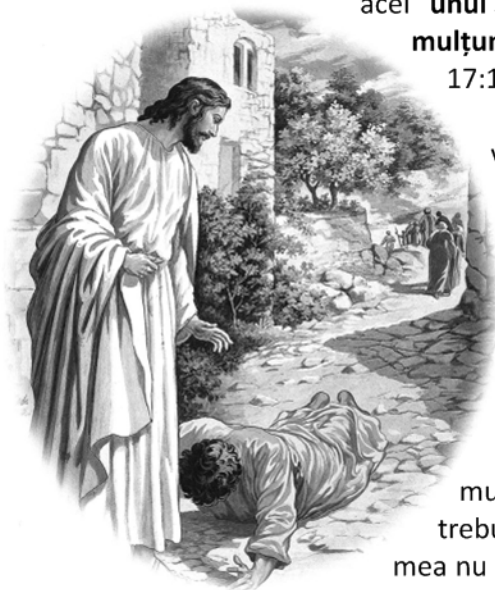
Ce realistă descriere a vremurilor noastre! Sunt eu o persoană mulțumitoare chiar și în astfel de condiții? Și este mulțumirea mea un act voluntar plin de bucurie sau o corvoadă? Se poate ca o persoană nemulțumită să spună “mulțumesc”? Evident că da! Și de multe ori, așa se și întâmplă. O mulțumire doar de pe buze... Nu ți s-a întâmplat să dai ceva copilului tău, ceva care să nu-i placă, și să-i pretinzi să îți mulțumească? Și ți-a mulțumit, dar cu ce figură supărată! Da, de multe ori mulțumirea este doar de pe buze.

Există oare un secret al mulțumirii autentice? Da, există. De fapt sunt mai multe. Aș vrea să înșir câteva din aceste “secrete”.

Mulțumirea se învață. Cu cât mai devreme cu atât mai bine. Cu cât începe mai de mic copilul să fie mulțumitor, cu atât mai ușor. Dacă ai copii mici învață-i să mulțumească. Dar atenție: dacă tu ești nemulțumit și le pretinzi celor mici să fie mulțumitori, sunt puține șanse ca ei să facă ce le spui, ci mai curând vor imita ce văd la tine. Dar nu există oare pericolul ca astfel mulțumirea să fie numai formală, forțată? Ba da. Și atunci care e câștigul? Iată-l:

Mulțumirea te transformă pe tine. Când mulțumești, toată dispoziția ți se schimbă. Mulțumirea aduce multă sănătate trupului tău și sufletului tău. Și e bine să fii mulțumitor pentru că Biblia spune că **“cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat.”** (Proverbe 15:15) Și cine nu ar vrea să trăiască într-o stare de continuu ospăț ...?

Mulțumirea îl transformă pe celălalt. Când mulțumești cuiva care ți-a dat ceva sau care ți-a făcut un bine, toată dispoziția celui-lalt se schimbă. Nu-i așa că atunci când faci un bine cuiva nu ți-e totuna dacă îți mulțumește sau nu? Chiar și Domnul Isus, după ce a vindecat pe cei zece leproși și numai unul s-a întors să îi mulțumească, a întrebat: **“dar ceilalți nouă, unde sunt?”** Și fiindcă

acel “**unul s-a întors slăvind pe Dumnezeu, s-a aruncat la picioarele Domnului Isus și l-a mulțumit**”, desigur cu credință și din toată inima, și a primit și mântuirea (Luca 17:15-19).

Mulțumirea se contabilizează, adică atunci când îți enumeri binecuvântările vei deschide ușa pentru mulțumire. Haide să facem un test: gândește-te la cinci lucruri cu care te-a binecuvântat Domnul și mulțumește-l. Imposibil să rămâi la fel în sufletul și în mintea ta când faci acest lucru!

Nemulțumirea e evitabilă. Nu alerga după ce nu ai, bucură-te de ce ai. De aceea, una din cele zece porunci este “**să nu poftești**” (Romani 7:7), și spune specific să nu poftești nimic din ce are altul. Atunci când poftești, această poftă va deschide calea altor păcate, inclusiv păcatului nemulțumirii și cârtirii.

Și cel mai important motiv pentru care trebuie să fii mulțumitor e faptul că mulțumirea este cerința lui Dumnezeu pentru tine. Dar poate vei zice, eu știu că trebuie să mulțumesc totdeauna și cu bucurie, dar constat că în mintea și în inima mea nu e deloc așa. Ce mă poate ajuta? Recunosc că e extrem de greu să mulțumești

întotdeauna pentru toate lucrurile așa cum ne cere Cuvântul lui Dumnezeu în 5:20. De fapt este imposibil, dacă nu înțelegi un lucru. Care este acest lucru atât de important? Nu poți să împlinești Efeseni 5:20 fără să-l pui lângă Romani 8:28. Iată ce scrie acolo: “**De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.**” E absolut normal să mulțumesc pentru ceva bun; și dacă cred Cuvântul lui Dumnezeu, Îl voi iubi pe Dumnezeu. Și dacă Îl voi iubi pe Dumnezeu, voi asculta Cuvântul Lui și voi fi mulțumitor pentru toate lucrurile; chiar și cele ce nu îmi plac, crezând că și ele duc spre binele meu.

Până nu conștientizez că toate lucrurile lucrează împreună spre binele meu, n-am cum să mulțumesc din toată inima pentru toate lucrurile. Gândește-te cu câtă bucurie suportă un sportiv toate rigorile antrenamentului pentru că este sigur că acestea sunt spre binele performanței sale. Altfel ce rațiune ar fi pentru toate privațiunile ce le îndură? Sau fermierul cu câtă speranță acceptă vitregiile vremii în așteptarea recoltei ce va veni! Un exemplu? Situația poate fi mai drastică de pildă dacă este o gangrenă la un mădular; acel mădular trebuie uneori chiar amputat pentru salvarea vieții. Și acea amputare este spre bine. Însă niciodată nu ni se cere să mulțumim pentru ceva rău pe care l-am făcut cuiva încălcând Cuvântul Sfânt!

Deci nu poți fi mulțumitor cu adevărat lui Dumnezeu dacă nu ai credință în El și în Cuvântul Lui. El a lăsat cerul pentru tine ca să te salveze. S-a întrupat ca un copilăș, a trăit smerit, S-a jertfit și a suferit pentru tine. Dar S-a înălțat la cer și pregătește loc pentru toți cei ce cred în El. Noi nu vom fi niciodată în stare să-l mulțumim îndeajuns. Dar atitudinea de mulțumire continuă, deși imperfectă, rămâne o cerință pentru noi: “**mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.**” (1Tesaloniceni 5:18)

Și o întrebare de final. De exemplu, dacă ai copii, când le pretinzi să îți spună “mulțumesc”? Presupun că atunci când primesc ceva bun și de valoare, nu când primesc ceva rău sau dăunător. Corect? Acum, vreau să te gândești la un lucru. Biblia afirmă că a lui Dumnezeu este pământul cu tot ce este pe el. Aerul pe care eu și tu îl respirăm este al Lui, și El nu ne cere să-i plătim ceva pentru el. Ce ai zice dacă ai o mașină și un străin se folosește de ea în fiecare zi? Probabil că i-ai cere să plătească, e normal să fie așa. Și El, Dumnezeu nu ne cere nimic pentru aerul Lui. Înțeleg eu oare cât de mare e bunătatea Lui? Îi mulțumesc eu pentru asta?

“**Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie...**” (2Timotei 3:2-5)

Dar nu-i obligatoriu să fii și tu așa. Tu poți fi mulțumitor.

Acum când am terminat această meditație, s-a întâmplat să întâlnesc o persoană mulțumită și foarte bucuroasă. A primit un dar, un pachet. Nu mare lucru, dar ce bucuroasă a fost! Mulțumirea aduce bucurie! Biblia spune că noi toți am păcătuit și că “**plata păcatului este moartea, dar darul fără de plată a lui Dumnezeu este viața veșnică**” Cât de mulțumiți și mulțumitori ar trebui să fim; și bucuroși, fiindcă mântuirea aduce bucurie. De aceea ni se spune: “**Bucurați-vă întotdeauna.**” (1Tesaloniceni 5:16).

Dumnezeu să ne dea la toți această încredințare că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru! Și așa va fi dacă noi Îl credem și Îl iubim pe El aducându-l mulțumiri pentru toate lucrurile. Dumnezeu să te ajute și pe tine la aceasta!

Un Loc și O Vreme

Suntem limitați. E un lucru evident și totuși majoritatea oamenilor gândesc și trăiesc, cel puțin uneori, ca și cum acest lucru nu ar fi o realitate incontestabilă. Nu putem să fim în două locuri în același timp, și nu putem să trăim în trecut, prezent și viitor în același timp. În ce ne privește, timpul e linear, și nu putem sări în trecut sau în viitor după placul nostru în ciuda multelor filme științifico-fantastice care promovează această idee. Cum am influența istoria dacă am putea merge înapoi în timp sau ce am învăța dacă am putea merge în viitor? Ce lucruri am realiza dacă am putea fi în mai multe locuri în același timp? În mod sigur ne-ar da mai multă putere și mai mult control, lucruri pe care în general le dorește fiecare.

A fost însă Cineva care le-a avut și care a renunțat la ele, și anume Isus Hristos. Iată prezentarea Lui: **“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor... El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.”** (Ioan 1:1-4; Coloseni 1:15-17). Parte din Dumnezeire, fără început și fără sfârșit, Creatorul a tot ce există, nelimitat de timp și spațiu, și totuși a decis să accepte limitările unui trup uman pentru ca să împlinească planul lui Dumnezeu Tatăl pentru mântuirea omului. Iar această limitare e și mai evidentă prin faptul că S-a născut ca un mic copilăș, complet dependent de oameni pentru nevoile Sale fizice. Chiar când urma să se nască, nu s-a găsit loc pentru El în casă și S-a născut într-un grajd. Ce limitare drastică și umiltoare pe care a acceptat-o de bună voie! Mai târ-

ziu îl vedem obosit după drum, prăfuit, setos, flămând, suferind neajunsurile și limitările ființei Sale umane. Toate acestea, fiindcă a fost ascultător de Dumnezeu Tatăl și a acceptat să facă voia Lui. Iar voia Lui a fost mântuirea omului, răscumpărarea acestuia din păcat și moarte.

După ce omul a păcătuit prin neascultare de Dumnezeu, acest păcat l-a despărțit de Dumnezeu și i-a cauzat atât moartea spirituală cât și moartea fizică. De atunci, precum un defect genetic, tendința de a păcătui se moștenește și în același timp este în mod conștient aleasă de fiecare om începând de prima dată când decide și face ceva ce este rău. Păcatul e boala omenirii în general, și a fiecărui om specific și duce invariabil la moarte, o moarte nu numai fizică ci și spirituală, o veșnică și dureroasă despărțire de Dumnezeu.

Pentru această boală și moarte a decis Dumnezeu să ofere soluția. Perfecta și unica soluție. Cuvântul urma să se întrupeze, urma să trăiască o viață sfântă în trup omenesc, urma să moară plătind astfel pentru păcatele omenirii, și urma să învieze, confirmând astfel că Dumnezeu Tatăl a primit jertfa Sa și că oamenii pot primi iertarea și viața crezând în El și în jertfa Sa. **“A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl... Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”** (Ioan 1:11-14; 3:16-18)

Mulți au fost oamenii temători de Dumnezeu care au trăit în vechime și care au sperat ca în timpul vieții lor urma să se împlinească promisiunea lui Dumnezeu de a-L trimite pe Salvatorul, Fiul Său, în lumea aceasta. De aceea, **“proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cerceau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.”** (1Petru 1:10-11) Dar majoritatea au trăit și au murit numai crezând că Dumnezeu va împlini la timpul potrivit și în locul potrivit această promisiune, fără să o fi văzut împlinită în timpul vieții lor pământești. **“Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să câpătăm înfierea.”** (Galateni 4:4-5) Au fost unii care au trăit atunci când s-a împlinit vremea, când Cuvântul S-a întrupat, și ei L-au recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitorul promis, și au fost alții care ori nu L-au recunoscut, ori l s-au împotrivit și au încercat să îl distrugă. De exemplu, îl vedem pe Simeon, un om din poporul evreu, care era temător de Dumnezeu și căruia Duhul Sfânt i-a descoperit că nu va muri până nu va vedea pe Mântuitorul lumii. Când Iosif și Maria îl duc pe Pruncul Isus în templu, vine și Simeon ca să îl întâlnească. **“El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce porunca Legea, Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: “Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel.”** (Luca 2:27-32) Magii, care erau dintre neamuri, înțelepți dintre babilonieni și cititori în stele, recunosc în Steaua deosebită ce se ivește pe firmament, împlinirea proorociei despre nașterea lui Mesia: **“Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiaș de cârmuire se ridică din Israel...”** (Numeri 24:17). Călăuziți de acea stea ajung la Pruncul Isus, l se închină și îi aduc daruri.

Irod, care este un om dintre neamuri dar care a ajuns împărat peste poporul Israel, când aude de la magi că s-a născut Hristosul, Fiul lui Dumne-

zeu, îi întreabă pe cei ce cunosc proorociile unde a fost proorocită nașterea Acestuia. Și când află că locul nașterii e Betleemul, în loc să meargă să l se închine, caută să îl omoare, și ucide pe toți copiii sub doi ani din zona respectivă.

Toți aceștia au trăit în acea vreme deosebită, au fost în locul geografic unde a fost Hristosul, dar ce diferență de atitudine! Pentru unii întâlnirea cu Fiul lui Dumnezeu a dus la supunere, închinare și mântuire, iar pentru alții a dus la împotrivire, ură și osândă veșnică.

Trăim într-o vreme bună și într-un loc bun. În vremea noastră, putem privi în urmă și putem vedea cum proorociile făcute în vechime despre Mesia s-au împlinit în Isus Hristos. Știm nu numai despre nașterea Lui din fecioară, despre steaua neobișnuită, despre persoana Sa fără păcat, despre minunile și vindecările făcute de El, dar știm și despre moartea și învierea Sa. Știm că recunoscându-L ca pe Fiul lui Dumnezeu, Hristosul, că cerându-ne iertare de păcatele noastre și urmându-L putem să primim iertarea și mântuirea și să ajungem pentru veșnicie în prezența lui Dumnezeu - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Trăim într-un loc bun. Avem acces la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu ajungem la închisoare și nu suntem torturați sau omorâți dacă credem în El, deși aceste lucruri li se întâmplă deseori creștinilor care trăiesc în alte locuri pe pământ. Și totuși, în aceeași vreme, în același loc, unii îl recunosc și l se supun, iar alții îl disprețuiesc și l se împotrivesc. Cărui grup îi aparții?

Ești limitat în timp și în loc pentru ca văzându-ți limitările, să te smerești, să cauți și să te supui Celui fără limite. **“Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâni. El nu este slujit de mâni omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, cu toate că nu este departe de fiecare din noi.”** (Fapte 17:24-27) Iar pentru cei ce decid să îl recunoască ca Domn și Dumnezeu, care se pocăiesc de propriile păcate, primesc înnoirea, nașterea din nou prin Duhul Sfânt și îl urmează în această limitată viață pământească, El le va da nelimitata veșnicie în prezența Sa.

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

Lucruri Ascunse

În săptămâna care a trecut i-am ajutat pe niște prieteni să se mute. Sunt o pereche tânără care s-au căsătorit cu trei ani în urmă, iar acum așteaptă un copil care trebuie să sosească peste câteva săptămâni. De aceea, s-au gândit că micul și modestul apartament de la subsol pe care l-au închiriat până acum va fi prea mic când noul membru al familiei va sosi.

Când am aflat că vor să se mute, mi-am oferit ajutorul în timpul liber, iar ei l-au acceptat. Mă gândeam că nu va cere mult timp sau energie pentru a-i ajuta cu mutatul, pentru că se părea că nu au prea multe lucruri. De câte ori îi vizitasem, locuința lor era curată și ordonată, numai cu lucrurile necesare.

Când ziua mutării a venit în sfârșit, pregătirile erau făcute. Totul fusese pus în cutii, gata de transportat la camioneta pe care o închiriaseră. Cum stăteam acolo nu puteam să nu mă mir de cât de multe cutii erau. Mă întrebam de unde veniseră toate acele lucruri. Știam că nu veniseră din camera unde stăteam atunci când îi vizitam. Dintr-o dată, mi-am dat seama că și ei sunt ca mine. Când am musafiri, fac curățenie în camera unde știu că o să-i primesc, dar dacă musafirii s-ar uita prin dulapuri ar descoperi toate lucrurile nefolositoare și mai puțin frumoase care sunt ascunse acolo.

La câteva zile după ce am terminat cu mutatul mi-am dat seama cât de asemănătoare e viața mea cu casa în care trăiesc. E așa de ușor să trăiesc zi de zi făcându-i pe cei din jurul meu să creadă că trăiesc o viață bună și curată. Am învățat ușor cum să vorbesc, așa încât oamenii să asculte; cum să mă îmbrac așa încât oamenii să privească, și cum să mă comport așa încât oamenii să creadă că am totul în control. Devenise așa de ușor încât erau momente când nici eu nu mai știam ce e realitate și ce e "teatru". Însă în spatele "teatrului" care a continuat pentru zile, iar apoi pentru ani întregi, era cealaltă parte a istoriei, necunoscută de nimeni (nici un alt om). Erau durerile și luptele care erau ascunse în "dulapul" vieții mele, lucrurile de care numai eu știam și cu care mă luptam. Acestea erau lucrurile pe care încercasem să le arunc, să-mi curăț viața dar de care nu mă puteam despărți cu totul. Dwight L. Moody a spus: "Characterul tău e ceea ce ești în întineric". În ciuda faptului că lucrurile nefolositoare și urâte din dulapurile noastre pot fi aruncate cu ușurință, de lucrurile rele și urâte din viața noastră nu ne putem scăpa așa de ușor, și de aceea avem nevoie de ajutor pentru a ne scăpa de ele.

Am ajuns în sfârșit la acel moment în viața mea când mi-am dat seama că singurul mod de-a scăpa de ele pentru totdeauna e a cere ajutor, - ajutor de la Dumnezeu.

Ca o idee secundară, v-ați gândit vreodată de ce la așa multe case cu garaje, mașinile sunt totuși parcate afară? Scopul unui garaj este de-a te proteja pe tine și mașina ta de elementele naturii. De ce atunci sunt așa de multe mașini parcate afară, fără de protecția garajului? S-ar putea să fie din pricina faptului că acumulăm mai multe și mai multe lucruri în garaje ... biciclete, mașina de tăiat iarba, imitație de pom de Crăciun, banc de lucru, grătar ... până când nu mai este loc pentru mașină, în ciuda faptului că acesta fusese scopul inițial al garajului.

Viețile noastre sunt de multe ori în același fel. Dumnezeu ne-a creat ca și individuali. În ciuda faptului că fiecare din noi este unic și diferit de toți ceilalți, noi toți avem un lucru în comun: Dumnezeu ne-a creat cu un loc în ființa noastră unde El vrea să trăiască, așa încât să ne ajute să fim protejați de elementele lumii acesteia și să ne călăuzească prin ea.

Dar după cum umplem un garaj cu lucruri care nu aparțin acelui spațiu, în același fel umplem spațiul care a fost desemnat pentru Dumnezeu, cu lucruri care nu aparțin acelui loc, iar în acest fel Dumnezeu este împins tot mai mult afară.

În Matei 7:7-8 scrie: **"Cereți, și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți, și vi se va deschide"**. Lucrul minunat pe care l-am aflat în a-I cere lui Dumnezeu ajutorul, e faptul că în loc să trebuiască să muți totul afară bucată cu bucată, tot ce trebuie să faci e să-I ceri lui Dumnezeu să vină în spațiul vieții tale și El va face curățenie deplină, dacă tu Îi dai voie.

De aceea, dacă "garajul" vieții tale e plin cu lucruri nefolositoare, lucruri ascunse, te sfătuiesc să-L inviți pe Dumnezeu înlăuntrul și să-L lași pe El să-ți curățească viața, și toate acestea pentru simplu fapt că Tatăl Domnului și Salvatorului meu, Isus Hristos, este Dumnezeu iubitor: **"Căci ori și cine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!"** (Matei 7:8-11).

Dr. Lance Haluka
Canada

De Ce Te Bucuri Oare ?

De ce te bucuri oare, de anul care vine?
În locul tău aş plânge cu grele lungi suspine;
Căci anul care vine e nou neapărat,
Dar tu ești tot același, tu nu te-ai mai schimbat!

Zadarnic dar te bucuri la mese încărcate
Cu flori și cu mâncăruri și vinuri delicate;
Căci tu rămâi același viclean, nesăturat,
Trufaș, hain la suflet și încăpățânat.

Alergi după avere, de patimă ești ros
Și dintre cei ca tine ești cel mai păcătos;
An după an trecură, iar sus cerescul Tată,
A așteptat să vadă; te vei schimba vreodată?

Îți vei schimba simțirea și inima din piept;
Vei apuca a merge cândva pe drumul drept?
Vei duce-o viață nouă, te vei renaște oare
Curat cum este crinul în nopțile de vară?

Dar tu ești tot același, viclean și păcătos
Și clipă după clipă cobori mai jos, mai jos.
Mă crede nu-i pricină de mare bucurie,
În locul tău m-aș teme de ce-ar putea să vie.

Căci anul pentru care te bucuri făcând rău,
Vai! Ar putea să fie și cel din urmă al tău!
Și-atunci unde vei merge, spre care trist abis,
Spre care suferință și chin de nedescris?

Deci unde vezi motivul ca să te înveselești
De anul care vine, și nici nu te gândești,
Că Dumnezeu așteaptă milos și iubitor
Ca să te schimbi în bine, și-l tare răbdător.

Căci Tatăl nu dorește să piară-un păcătos
Ci vrea ca toți să vină la crucea lui Hristos.
Dar află că răbdarea și ea are sfârșit
Și vine timpul-n care va pedepsi cumplit.

Și când ți-a fi mai bine și nu te vei gândi,
Mânia Lui cumplită din plin te va lovi;
Căci anul ce trecut-a tu ți l-ai irosit
În viața de păcate și Lui nu ai slujit.

Azi ia o hotărâre, și stai neschimbător;
Să te întorci la Domnul smerit și-ascultător.
Să vii să-ți plângi păcatul la crucea lui Isus
Și de iubire-ai caldă tu să te lași condus.

Și-atuncea bucuria ce îți vei arata
Noi toți vom înțelege, pe Domnul vom lăuda;
Dar când te-așteaptă iadul prin viața-ți de rușine,
Atunci, de ce te bucuri de anul care vine?!

Tristețe și Bucurie

Ne mirăm că a trecut așa de repede vremea și se apropie sfârșitul acestui an.

Într-un timp ca acesta se cuvine să medităm la cuvintele lui Moise, omul lui Dumnezeu scrise în Psalmul 90:1-3 și 7-10: "Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost, din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu! Tu întorci pe oameni în țărână, și zici: "Întoarceți-vă fiii oamenilor!...Noi suntem mistuiți de mânia Ta, și îngroziți de urgia Ta. Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre, și scoți la lumina Feței Tale păcatele

noastre cele ascunse. Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet. Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât **trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm.**" Cugetând la aceste cuvinte cu ocazia Sărbătorii trecerii acestui an și a venirii Anului Nou, ar trebui să ne înfiorăm! E la această Sărbătoare vreo pricină de bucurie sau mai degrabă de tristețe? Fiindcă Dumnezeu cunoaște și scoate la iveală toate păcatele noastre ascunse. El însuși e Sfânt și Drept și este un "**foc mistuitor**" de care nu se poate apropia nimic întinat. (Evrei 12:29)

Dar peste mii de ani, "**la împlinirea vremii**", "**fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică**" (Ioan 3:16), Domnul Isus S-a întrupat, și astfel avem și marea Sărbătoare a Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Deoarece, noi oamenii, eram "**mistuiți de mânia lui Dumnezeu**" din cauza păcatelor noastre, fiindcă "**plata păcatului este moartea**" (Romani 6:23), Dumnezeu Tatăl și-a trimis "**darul fără plată**", care este "**viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru**" (Romani 5:21), "**Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: "Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșni-**

ciilor, Domn al păcii." (Isaia 9:6) Această proorocie despre Copilul Salvator, Împăratul împăraților a cărui domnie nu va avea sfârșit, era făcută de milenii și cunoscută și așteptată de mulți israeliți. Astfel "**în ținutul (Betleemului) erau niște păstori, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a năs-**

cut un mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle." (Luca 2:8-12) Acești oameni vegheau în noapte și aveau privirile ațintite spre ceruri. Astfel ei au primit vestea de "**mare bucurie**" adusă de îngeri.

Dar poate vei zice: acești păstori erau tineri, puteau sta de veghe, dar cum și unde ar putea un om înaintat în vârstă să se bucure la trecerea timpului? Cum ar trebui să fie acel om?

În Evanghelia după Luca, ni se spune despre un astfel de om: "**Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce porunca Legea, Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: "Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel.**" (Luca 2:25-32)

Acest om a fost înaintat în vârstă, dar a trăit o viață sfântă și "**avea ochii ațintiți spre răsplătire**",

așa cum spune Cuvântul în Evrei 11:26 despre toți oamenii credincioși. De aceea Simeon a putut spune: **“Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta”**.

Întruparea Domnului Isus e **“pricină de mare bucurie”**, așa cum au vestit îngerii păstorilor din Betleem; dar ca să poți gusta și simți bucuria adevărată, trebuie să ai credință, să trăiești o viață sfântă, să fii cu frică lui Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului Sfânt, să închei legământ prin botez cu El și să rămâi în ascultare de El pentru toată viața.

Atunci vei simți marea și adevărata bucurie, indiferent de locul unde te găsești și indiferent de starea sau situația în care te găsești, fiindcă această bucurie este lăuntrică. Nu poți avea mântuirea fără credința în Isus Hristos, și nu poți avea bucurie adevărată și împlinire adevărată fără mântuire.

Poate vei zice că oamenii despre care spun aceste versete citate au fost oameni care au avut cunoștințe despre Dumnezeu încă de la moșii și strămoșii lor, deci ei nu au făcut decât să urmeze religia “moșilor și strămoșilor lor”, așa cum se cuvine... Oare să fie așa?

În Evanghelia lui Matei capitolul 2:1-12 ni se spune despre niște oameni a căror moși și strămoși nu aveau nici o cunoștință și nici cel mai mic drept la mântuirea lui Israel, și care locuiau departe de ei. Deși erau oameni bogați și de vază în neamul lor, oamenii aceștia nu aveau preocuparea prioritară în politica poporului lor, ci aveau și ei **“ochii ațintiți spre răsplătire”**, adică spre ceruri, și astfel Dumnezeu le-a vorbit despre Împăratul deosebit născut în poporul Israel. Ei au fost gata să lase tradițiile poporului lor, cinstea și poziția înaltă pe care o aveau acolo, și să pornească la drum lung, necunoscut și periculos, ca să se închine acestui Împărat. Deși la un moment dat, folosindu-și rațiunea, L-au căutat în loc greșit, la palatul lui Irod unde întrebind de **“Împăratul de curând născut al Iudeilor”**, au stârnit ura dușmanilor care au provocat moartea multor copii nevinovați; dar îndreptându-și din nou privirile spre cer, au fost călăuziți la Ținta lor, la Mântuitorul lumii. Apoi I s-au închinat plini de bucurie și I-au adus daruri scumpe și prețioase.

Mulți calculează **“reușita”** și **“succesul”** în viață după câștigul material dobândit într-o perioadă anumită sau acțiune anumită. Dacă ne uităm la acești magi, acești oameni de seamă ai Răsăritului, ca să le socotim **“succesul”** sau **“reușita”** acestei călătorii, din punct de vedere material desigur a fost pierdere; pe lângă cheltuielile care sigur nu au fost mici, ei s-au închinat dăruiind ce au avut mai scump... **“și-au deschis visteriile”**. Desigur și oboseala a fost mare la așa drum lung și greu, unde nu poate fi vorba nici de relaxare, nici de

confort. Omenește, acestea sunt pierderi! Atunci ce au câștigat?

În Matei 2:10 scrie despre ei la sfârșitul călătoriei că: ... **“n-au mai putut de bucurie”**. Iar în versetul 12 scrie: **“În urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu în vis să nu mai dea pe la Irod, și s-au întors în țara lor pe un alt drum.”** Deci, considerabil mai săraci pământește, dar plini de bucuria adevărată și sub directă călăuzire a lui Dumnezeu pentru toată viața. N-au mai greșit drumul, nu s-au mai dus pe la Irod, ci s-au întors în țara lor pe alt drum.

Care este câștigul care prețuiește pentru tine și pe ce drum umbli tu? Ce văd ochii tăi la aceste sărbători în aceste vremuri, și ce vrei să vadă pentru tot restul vieții?

Sunt ochii tăi ațintiți spre răsplătire? Trăiești tu o viață sfântă sub călăuzirea Duhului Sfânt, în frică și ascultare de Dumnezeu? Crezi și ai tu mântuirea Domnului? Trăiești tu curat cu grijă să duci mântuirea ta până la capătul vieții? Vestesti tu la toți despre mântuirea care o oferă Cel ce S-a întrupat într-un trup ca al nostru? Nu putem zice că cei credincioși nu vor avea dureri și suferințe în viață, fiindcă e proorocit că vor fi persecutați. Atunci poate vei zice și te vei întreba: ce pricină de bucurie ai putea avea în zilele noastre când peste tot se aude doar de războaie. Cuvântul Domnului spune: **“Bucuria este pentru cei ce sfătuiesc la pace”** (Proverbe 12:20) Deci tu sfătuiește și roagă-te pentru pace și întrucât atârână de tine trăiește în pace cu toți oamenii, așa cum scrie în Romani 12:18, și vei vedea ce pricină de mare bucurie este în aceasta. La nașterea Domnului îngerii au vestit astfel: **“Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.”** (Luca 2:14) Fii plăcut lui Dumnezeu și oricât de mult război și tulburare va fi în jur, în inima ta, în casa ta, și între cei plăcuți Lui va fi pace, binecuvântare și bucurie.

Văzând ce durere mare a provocat trecerea magilor pe la Irod, acest om doritor de putere, care a omorât atâtea copii nevinovați și a întristat atâtea familii, învață să te ferești de asemenea oameni, de oameni doritori de putere, înțâietate și impunere a dorințelor proprii de orice fel.

În schimb, intră și stai statornic cu cei mântuiți de Domnul, prin pocăință și credință, în orice etapă din viață ai fi. Oricât de mari ar fi durerile, necazurile și problemele din viață, ochii tăi să fie ațintiți spre răsplătire; și vei vedea atunci că **“cei izbăviți de Domnul se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!”**

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

fă-le cunoscut dreptul împăratului care va domni peste ei.” Samuel a spus toate cuvintele Domnului poporului care-i cerea un împărat.” (1Samuel 8:6-10) Apoi a pus un împărat.

Istoria notează că Israelii, după ce au viețuit ca împărăție, și-au pierdut treptat situația lor bună. Unele drepturi împărătești au devenit abuzuri; poruncile, legile și orânduiriile Domnului au fost împlinite mai formal, superficial sau deloc, iar dorința de-a onora pe Dumnezeu a fost înlocuită cu aspirația de-a face voia celor mari, cu prioritate a împăratului. Pentru acest fapt, Dumnezeu le-a transmis, prin profet, acest mesaj: **“Israel a lepădat binele cu scârbă... Au pus împărați fără porunca Mea, și căpetenii fără știrea Mea; au făcut idoli din argintul și aurul lor...”** (Osea 8:3-4) Sunt cuvinte vii, aspre dar și pline de atenție, fiindcă ei, când și-au ales împărații, nu au respectat condițiile înglobate în porunca primită, dintre care una spunea ca împăratul **“să nu strângă mari grămezi din argint și aur...”**; ori istoria spune că cei mai mulți erau dedați să o facă, chiar și prin mijloace nedrepte, necinstite și păcătoase: **“Împărat ești tu oare?” Tu n-ai ochi și inimă decât ca să te dedai la lăcomie și să întrebuințezi asuprire și silnicie.”** (Ieremia 22:15-17)

Îndepărtându-se de Dumnezeu și viețuind ca împărățiile lumii, Israelul a primit prin prooroci mesaje divine pentru cercetare și deșteptare: **“Unde este împăratul tău, ca să te scape...?...”** **“Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta..., pentru că “Cei ce se lipesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei.”** (Osea 13:9-10; Iona 2:8)

2 - Autorii cărților Vechiului Testament au scris și despre Împărăția lui Dumnezeu care este o Împărăție deosebită, caracterizată de legi divine. În rândurile anterioare am văzut felul în care s-a format împărăția lui Israel, dar am văzut și motivele pentru care ea și-a pierdut însușirea de-a fi o împărăție superioară celorlalte împărății ale lumii. Ieșită de sub călăuzirea spirituală divină, și refuzând să se pocăiască și să se îndrepte, împărăția evreilor a ajuns în negură spirituală ca și împărățiile lumii (Isaia: 9:1-2; Iosua 23:15-16). Dumnezeu, care știa că toate împărățiile de pe pământ vor ajunge într-o situație dureroasă, a pregătit în dragostea, bunătatea și îndurarea Lui o Împărăție unică, universală și sfântă. Despre această Împărăție de ordin spiritual și veșnic, care va îngloba oameni de pe tot pământul, Dumnezeu a înștiințat prin proorocii Săi pe poporul Israel, dar și pe celelalte popoare. Biblia redă această veste deosebită în multe cărți ale ei.

Împărăția lui Dumnezeu a fost vestită Israelitilor chiar și de David, de cel mai cunoscut și vestit rege al lor: **“Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu, și voi binecuvânta Numele tău în veci de veci... Împărăția Ta este o împărăție veșnică, și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile...Căci a Domnului este împărăția: El stăpânește peste neamuri.”** (Psalm 145:13; 22:28)

Iar proorocul Ezechiel a transmis acest mesaj clar: **“Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că Eu însumi voi fi Împărat peste voi, cu mână tare și cu braț întins...”** (Ezechiel 20:33)

Împărăția lui Dumnezeu privește și interesează toate națiunile lumii, de aceea Dumnezeu s-a îngrijit ca mesajul despre Împărăția Sa ca fiind superioară, să ajungă la urechile și cunoștința tuturor oamenilor. Servul ales de Dumnezeu ca să aducă acest mesaj crucial a fost Daniel, un prizonier evreu adus și stabilit în Babilon, care l-a făcut cunoscut marelui împărat persan Nebucadnețar: **“Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic... cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dăinuiește din neam în neam!... Căci El este Dumnezeul cel viu, și El dăinuiește veșnic; împărăția Lui nu se va nimici niciodată, și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit.”** (Daniel 2:44; 4:3; 6:26)

După trecerea multor sute de ani, privind la felul cum arăta împărăția pământească Israelită, se vede clar că nu aceasta era împărăția pe care o va aduce Mesia, ci cea prezentată ca fiind Împărăția lui Dumnezeu. Numai înțelegând înțelepciunea lui Dumnezeu și acceptând dragostea Lui pentru noi, oamenii, vom putea pricepe frumusețea, valoarea și consecința proorociei lui Isaia: **“Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: “Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.”** (Isaia 9:6-7) Aceste cuvinte arată că Dumnezeu

face lucrări neînchipuit de mari pentru ca relația Lui cu omul să fie predominant spirituală. De aceea despre Împărăția lui Dumnezeu scrie în multe locuri în Noul Testament, iar Domnul Isus le-a spus ucenicilor să se roage Tatălui ceresc, astfel: **“... Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.”** (Luca 11:2)

Această Împărăție nu a fost și nu poate fi fără Împărat. Acest adevăr trebuie să fie parte sacră a credinței noastre, așa cum zice Biblia: **“Domnul este Împărat în veci de veci...”** (Psalm 10:16)

3 - Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, dar El este și Împăratul Împărăției Cerești, revelat în trup omenesc. Biblia redă detalii foarte importante de la întruparea lui Isus Hristos în două evanghelii: Matei și Luca. Citind cele două texte, remarci ușor că fiecare episod descrie o scenă de la nașterea lui Isus Hristos, numai că amănuntele descrise sunt foarte diferite. Acest fapt ne provoacă și ne invită totodată, să privim la sărbătoarea nașterii lui Isus Hristos prin ambele descrieri, care deși sunt diferite, au în comun felul în care oamenii de atunci au procedat.

În evanghelia lui Luca, se spune că vestea nașterii Mântuitorului a fost adusă unor păstori de un înger, prin mesajul acesta: **“Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.”** (Luca 2:10-12) Înfășarea în scutece este un lucru obișnuit pentru un nou născut, dar culcarea într-o iesle a celei mai așteptate Personalități, este de neînțeles. Nu a fost întâmplător. Dumnezeu a hotărât să le vorbească păstorilor în mod simbolic pentru a înțelege esența măreției vești. Știm că ieslea este locul nutrețului, unde este hrana care asigură existența, viața și creșterea. Dar la iesle trebuie să mergi ca să poți primi ceea ce ai nevoie. Așezat în iesle, simbolic vorbind, Isus arăta că este viitorul Păstor smerit care va salva omul de la moartea spirituală, așa cum chiar El a spus-o: **“Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.”** (Ioan 10:11) Iar în alte ocazii a spus că El dă hrana spirituală, pâinea și apa, care asigură viața veșnică (Ioan 6:35).

Evangheliștii au spus despre Isus Hristos că este Împăratul Împărăției sfinte pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru cei ce, prin credință, vor primi cuvântul Lui (Ioan 3:3-5). Acest adevăr de care trebuie să ținem seamă, l-a revelat Dumnezeu magilor din Răsărit, chiar de la nașterea lui Isus, așa cum spune Matei (2:1-12). Aceștia au fost înștiințați despre această veste extraordinară prin îndeletnicirea lor zilnică. La fel ca și păstorii, magii au înțeles că au marele har să-L cunoască pe Împăratul Împărăției eterne, și că ei trebuie să facă o prioritate a vieții lor să I se închine, chiar dacă asta va implica timp, căutare și dificultăți. La fel ca și păstorii, magii au crezut mesajul ceresc primit și, fără zăbavă, au început să-L caute pe unicul Împărat. În căutarea lor ei au devenit pildă de perseverență în aflarea adevărului lui Dumnezeu și de renunțare la cunoștința și rațiunea proprie atunci când nu corespunde cu ceea ce spune El. Aflăm de la Matei că magii au crezut, dar și că ei au greșit căutând pe Împăratul într-un loc potrivit din punct de vedere logic, dar nepotrivit din punct de vedere spiritual. Magii, după ce au dat greș în presupunerea că Îl vor găsi pe Isus, pe noul Împărat, la palatul împărătesc, au înțeles că numai urmând mesajul ceresc vor găsi pe Pruncul Isus, în loc smerit, și astfel căutarea lor a fost împlinită: **“Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistierile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.”** (Matei 2:11)

Cele două texte ale Bibliei ne spun că sărbătorirea nașterii lui Isus Hristos este un prilej de a aduce un prinos din toată inima lui Dumnezeu pentru că El este Mântuitorul și Împăratul nostru! Nu poți fi un adevărat copil al lui Dumnezeu dacă crezi că este suficient să-L consideri și să-L cinstești doar ca pe un Mântuitor al tău. Isus Hristos trebuie să fie sărbătorit și ca Împărat al tău; ca singurul Împărat al tău! De ce? Ne spune Ioan în Apocalipsa: **“Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui...”** (Apocalipsa 17:14)

Cuvintele acestea din Apocalipsa sunt valabile pentru cei credincioși care sărbătoresc ziua nașterii lui Isus Hristos, și sunt și pentru cei care până acum nu au crezut și sărbătorit, dar le vor primi și le vor crede precum toți credincioșii autentici. Ele sunt scrise pentru ca ei să creadă în Cel care este Mielul de jertfă pe care L-au recunoscut păstorii, și este Împăratul împăraților pe care L-au recunoscut magii. Prin această credință ei vor dobândi iertarea, mântuirea și pecetluirea cu Duhul Sfânt, și astfel sărbătoarea nașterii Domnului va fi la fel cum a fost pentru păstorii și magii de atunci, dar și pentru credincioșii adevărați de-a lungul timpului: o bucurie veșnică, fiindcă **“Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”** (Luca 17:21)

Urma Pașilor

"Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui." (1Petru 2:21)

Un an s-a dus deja așa de iute....
Parcă doar de curând a început;
Cel ce-a voit de Domnul să asculte,
Biruator prin toate a trecut.

Și azi, privind-napoi la a sa urmă,
Vede că drumul n-a fost prea ușor;
Au fost furtuni, a fost și vreme bună....
Ce clar își vede urma pașilor!

Tot ce-a fost bun, a primit de la Domnul
Ce l-a-ntărit, l-a binecuvântat;
Prin văi adânci l-a purtat pe-al Său umăr,
Când a căzut, grabnic l-a ridicat.

N-a fost scutit de hulă și durere,
Nici de dispreț, chiar de la cei iubiți;
Dar prin credință și-a pus a sa vrere
Cu Domnul să rămână-n suferinți.

Și azi, cu răni, dar plin de pace dulce,
Îngenunchind zice: "Eben-Ezer!"
Vreau să rămân mereu lângă-a Ta cruce,
Pe urma Ta, Doamne, să-ajung în cer.

....Privește-ți urma pașilor, amice,
Și vezi, anul trecut cum ai umblat;
Ai suferit cu Domnul lângă cruce,
Sau mai mult, în plăceri, te-ai îmbuibat?

E chiar acum vremea de cercetare,
Căci Domnul vrea să mergi pe urma Lui;
Prin suferinți, ades prin încercare,
Dar biruința e a Domnului!

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Carmel Print & Design
At: Revista Împlinirea Vremii
Str. Weitzer Nr. 12, cod 310145
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>